

SPRING

Shortplay

af

Brian Wind-Hansen

SPRING
Brian Wind-Hansen

LASSE og LOUISE studerer på 5. sal. Et vindue vender ud mod gaden.
LASSE banker hovedet ned i bordet.

LOUISE

Hvad er problemet, Lasse?

LASSE

Det er mandag, Louise.

LOUISE

Og hvad så?

LASSE

Er du klar over, hvor lang tid der er til fredag?!

LOUISE

Tag dig nu sammen, Lasse.

LASSE

Hvorfor, Louise?

LOUISE

Ellers ender du på gaden, ligesom alle de andre useriøse. Det har du vel ikke lyst til?

LASSE

Men det er kun mandag, og jeg er allerede udmattet!

LOUISE

Så skulle du måske spise nogle vitaminpiller.

LASSE

Måske skal jeg bare gøre det.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LOUISE

Gøre hvad?

LASSE rejser sig, åbner vinduet, og peger ned på gaden på en sofa:

LASSE

Springe ud, og lande på den sofa dernede.

LOUISE kommer hen til vinduet; følger LASSES pegefinger:

LOUISE

Den der sofa?

LASSE

Den der sofa.

LOUISE

Nu er du vel klar over, at vi befinder os på 5. sal, og risikoen for, at du rammer ved siden af den der sofa er ret stor.

LASSE

Det ved jeg.

LOUISE

Er det så ikke lidt sindssygt?

LASSE

Verden er så lille, når jeg lukker øjnene, Louise.

LOUISE

Så lad vær med at lukke dem, Lasse.

LASSE

Jeg kunne begynde at udleve min drøm.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LOUISE

Og hvad er det for en drøm?

LASSE

Plantemusik.

LOUISE

Plantemusik? Hvad fanden er plantemusik?

LASSE

Kun det fedeste i verden! Det startede i 70'erne, det er sådan noget helt særligt musik, som man spiller for planter, som får dem til at gro bedre og hurtigere.

LOUISE

Det lyder virkelig hippie-agtigt, Lasse.

LASSE

Men det passer, Louise! Jeg kunne starte mit eget firma. Jeg kunne rejse rundt og spille for planter i hele verden! Vil du med? ”Lasse og Louise – fordi dine planter fortjener det”

LOUISE

Nej tak.

LASSE

Hvorfor ikke?

LOUISE

Planter interesserer mig ikke.

LASSE

Måske kunne man også videreudvikle på konceptet? Hvis man kan lave musik som får planter til at gro bedre, kan man vel også lave noget, der få børn til at gro bedre! ”Lasse og Louise – fordi dine børn fortjener det.” Er det ikke genialt, Louise?!

SPRING
Brian Wind-Hansen

LOUISE

Meget genialt, Lasse, men børn interesserer mig heller ikke. Desuden er de skide irriterende og fyldt med bakterier. Har du hørt om Corona?

LASSE

Du må da have en eller anden drøm?! Noget du bare brænder for at udleve!

LOUISE

Det har jeg da, men... der er bare *meget* langt ned til den der sofa.

LASSE

Vi gør det sammen. Hånd i hånd. Lasse og Louise. For life.

LOUISE

Mine forældre får en nedsmeltning, hvis jeg springer ud fra 5. sal.

LASSE

Fuck forældre.

LOUISE

Helt sikkert, men stadigvæk... der er meget langt ned... og jeg tror altså det gør temmelig ondt at ramme asfalten fra femte sal. Jeg mener... hvad hvis der går hul på mit kranie, og der bare sprøjter hjernemasse ud over det hele: PLASK!

LASSE

Vi lander på sofaen, Louise.

LOUISE

Men hvad hvis vi *ikke* gør, Lasse?

LASSE

Hvis du ikke springer, finder du aldrig ud af det.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LOUISE

Nej... men det lærer jeg nok at leve med.

LASSE

Så gør jeg det selv.

LOUISE

Ja, ja, så siger vi det.

LASSE

Hvad skal det betyde?!

LOUISE

Helt ærligt? Er du nu også typen, der springer ud fra et vindue på 5. sal?

LASSE

Ja, det er jeg faktisk!

LASSE sætter sig i vinduet, klar til at springe, men tøver.

LOUISE

Hvad venter du på?

LASSE

Slap nu lige af. Jeg skulle bare lige tjekke vindretningen.

LASSE vil springe, men tøver igen. LASSE vil springe, men tøver igen.

LOUISE

Hvad sagde jeg?

LASSE springer.

LOUISE løber hen til vinduet, og kigger efter ham.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LASSE falder bemærkelsesværdigt langsomt, og befinder sig nu ud for 4. sal. Han svæver gennem luften med ben og arme ud til alle sider, som var han en faldskærmsudspringer. (Blot uden faldskærm)

INGRID åbner et vindue på 4. sal. Der lyder festmusik inde fra lejligheden. Hun stikker hovedet ud, og tænder en smøg.

LASSE og INGRID får øjenkontakt.

LASSE

Hej.

INGRID

Hvad har du gang i?

LASSE

Jeg falder.

INGRID

Ikke for noget, men du falder rimelig langsomt.

LASSE

Jeg havde nok også troet, det ville gå lidt hurtigere. Jeg hedder Lasse.

INGRID

Ingrid. Vil du have et sug?

LASSE

Nej tak, jeg ryger ikke. Jeg har ikke set dig før. Bor du her?

INGRID

Jeg er bare til fest. Vil du med ind? Jeg giver en mojito?

LASSE

Nej tak.

SPRING
Brian Wind-Hansen

INGRID

Du har rimelig meget nej-hat på, Lars.

LASSE

Jeg hedder Lasse.

INGRID

Ja, ja, men hvorfor falder du egentlig?

LASSE

Jeg sprang ud oppe fra femte. Jeg prøver at ramme den der sofa dernede.

INGRID læner sig ud af vinduet og kigger ned:

INGRID

Den der sofa?

LASSE

Den der sofa.

INGRID

Den rammer du aldrig.

LASSE

Hvad..?

INGRID

No way in hell! Du falder jo totalt skævt i forhold til den. Det kan selv jeg se, og jeg er en kæmpe spasser til afstandsbedømmelse. Du smadrer direkte ned i fortovet, tæt på den der kloakrist. Du rammer i hvert fald ikke den der sofa, det er helt sikkert, og det kommer til at gøre temmelig naller. Sur røv for dig, Lars.

LASSE

Jeg hedder Lasse!

SPRING
Brian Wind-Hansen

INGRID

Ja, ja, whatever.

LASSE

Jeg kan ikke lide dig.

INGRID

Du er ikke den eneste. For selvom jeg har rigtig mange venner, ja, vel flere end de fleste, så ved jeg, at mange i virkeligheden slet ikke kan lide mig. De er kun sammen med mig, fordi de er bange for mig. Jeg er en 1. klasses bitch, og de ved, at så længe de står bag mig, så står de ikke foran mig; i skudlinjen. Det er mega tarveligt, det ved jeg godt, sådan dybest inde, men jeg har ikke lært andet. Grundlæggende føler jeg mig totalt værdiløs og forkert, så jeg træder på andre for at holde mig selv oppe. Det er ren overlevelse. Det, jeg i virkeligheden har brug for, er, at nogen giver mig et kram og fortæller mig, at jeg er elsket; at jeg ikke er forkert. Men det kommer nok ikke til at ske, for når nogen prøver at kramme mig, sparker jeg dem i skridtet. Jeg kan slet ikke lade være. Det er ren refleks. Men nu må jeg smutte, jeg skal tilbage til festens midtpunkt. Du må hilse asfalten fra mig, Lars.

LASSE

JEG HEDDER LASSE!

INGRID

Ja, ja, whatever - this bitch is out.

INGRID kaster cigarettens ud, lukker vinduet, og forsvinder ind til festen.

LASSE fortsætter med at falde - befinder sig nu ud for 3. sal. Det lykkes ham at få sin mobiltelefon frem, uden at tabe den. Han ringer op:

LASSE

Hej Louise, det er mig, Lasse.

Hvad mener du med *hvem Lasse?! Vi har kendt hinanden siden nulte! Vi var roomies!*

Gå hen til stuevinduet.

Gå nu bare hen til vinduet, der vender ud mod gaden, og kig ned.

Gør det nu bare!

LOUISE stikker hovedet ud af vinduet oppe på 5. sal og kigger ned på LASSE.

De fortsætter med at tale sammen over telefonen.

LOUISE

Nåååh - den Lasse! Falder du seriøst stadig?

Hun bliver distraheret af noget inde i lejligheden: VENT NU LIDT FOR POKKER! MOR
TALER I TELEFON!

I telefonen: Hvad så, Lasse?

LASSE

Har du fået børn?

LOUISE

Barn! I ental. Gudskelov. Hvorfor ringer du?

LASSE

Som du kan se, falder jeg stadig. Jeg er nok bare lidt bekymret. For... at jeg... måske... ikke
helt rammer sofaen.

LOUISE

Det var jo det, jeg sagde.

LASSE

Det ved jeg godt, men -

LOUISE

Råber ind i lejligheden - JA JA, SLAP NU AF! MOR KOMMER NU!

til LASSE: Undskyld, Lasse, men jeg er nødt til at løbe. Pøj-pøj med alt dit... falde-halløj.

LASSE

Men -

LOUISE afslutter opkaldet, og forsvinder tilbage ind i lejligheden på 5. Sal.

LASSE fortsætter med at falde - befinder sig nu ud for 2. sal. Han ringer op igen:

LASSE

Mor?

Nåh hej, far.

Er mor der?

Faktisk vil jeg gerne lige tale med mor.

Jamen... altså... det er bare... jeg er sprunget ud fra 5. sal, så... jeg falder.

Nej, jeg kan ikke bare stoppe med at falde.

Fordi, der er noget der hedder tyngdekraft, far.

Tyngdekraft!

Ja, ja, lad mig nu bare tale med mor.

Lad mig tale med mor!

LAD MIG TALE MED MOR!

Bare glem det, far.

Nej, jeg har det fint.

LASSE afslutter opkaldet. Fortsætter med at falde - befinder sig nu ud for 1. sal. Han bliver mere og mere nervøs; råber alt hvad han kan:

LASSE

MOOOR?!

LASSES MOR dukker straks op nede på gaden; under LASSE.

LASSES MOR

Hvad er der, skat?

LASSE

Mor? Er det virkelig dig?

LASSES MOR

Selvfølgelig er det mig.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LASSE

Jeg prøvede at ringe til dig, men jeg fik fat i far.

LASSES MOR

Det er jeg ked af.

LASSE

Jeg falder, mor.

LASSES MOR

Det ved jeg. Jeg så skam godt, da du sprang i mandags.

LASSE

Gjorde du? Så du har været her hele tiden?

LASSES MOR

Selvfølgelig har jeg det, min skat.

LASSE

Jeg er bange, mor.

LASSES MOR

Hvorfor?

LASSE

Hvad hvis jeg ikke rammer den der sofa?

LASSES MOR breder armene ud, signalerer at hun er klar til at gribe ham.

LASSES MOR

Det skal nok gå alt sammen.

LASSE

Du kan da ikke gribe mig, mor, jeg er jo ikke lille længere.

SPRING
Brian Wind-Hansen

LASSES MOR

Pjat med dig.

LASSE

Jeg ved godt, det går langsomt, men jeg har altså faldet i ret lang tid. Det kan gøre ondt på dig.

LASSES MOR

Jeg har født dig, knægt, jeg har prøvet værre. Koncentrer dig nu bare om at falde, og om at ramme den der sofa. Jeg tror på dig.

LASSE koncentrerer sig om at falde; han lander på den der sofa.

Han springer op og omfavner sin mor.

Han hiver en guitar frem, slår strengene an, og spiller blid, vækst-fremkaldende musik:

LASSE

Kan I mærke det? Nu sker det. Bare lyt, og lad jeres smukke lange lemmer bliver endnu længere. Lyt, og bliv store og stærke! Lyt, og spring ud som de prægtige forårsblomster I er! Voks! Gro! SPRING UD!

Stopper med at spille.

Kan I mærke det?

LASSE går fløjtende ud.

SLUT